

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/24/2020
Identifikačné číslo spisu: 7911200105
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7911200105.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: SINOCONSUL, spol. s r. o., so sídlom Růžová 970/7, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČO: 625 77 891, zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, so sídlom Sibírska 4, Bratislava 831 02 proti žalovanému: ROKOSAN s.r.o., so sídlom Kollárova 446, Sečovce 078 01, IČO: 36 191 116, zastúpenému iTRUST Legal, s. r. o., so sídlom Trnavská cesta 50A, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 02, IČO: 36 808 181, o zaplatenie 70.000,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 2Cb/1/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. júna 2019, č. k. 4Cob/7/2019-1555, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí tretím rozsudkom zo dňa 5. apríla 2018, č. k. 2Cb/1/2011-1287 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70.000,- Eur, 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 70.000 Eur od 16.06.2010 do zaplatenia a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 70.000,- Eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o obchodnom zastúpení. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie a to aj s ohľadom na odôvodnenie predchádzajúcich zrušujúcich uznesení Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/147/2013-734 zo dňa 24. januára 2014 ako i uznesenia č. k. 4Cob/161/2016-1110 zo dňa 14. marca 2017, a uzavrel, že strany sporu uzavreli Zmluvu o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci (ďalej aj ako „zmluvu“), v ktorej v čl. 3 ako predmet zmluvy bolo uvedené, že „obchodný zástupca sa touto zmluvou zaväzuje, že prostredníctvom svojho zastúpenia v Čínskej ľudovej republike (ďalej aj „ČĽR“) bude vyvíjať činnosť smerujúcu k vyhľadávaniu obchodných partnerov pre nákup

fotovoltaických článkov a príslušných výrobných technológií a partnerov - investorov v oblasti výroby a distribúcie fotovoltaických článkov v PP (priemyselnom parku) v F., resp. na území SR.“ Z uvedeného pre súd prvej inštancie vyplývalo, že činnosť žalobcu mala smerovať k vyhľadávaniu obchodných partnerov pre nákup fotovoltaických článkov a príslušných výrobných technológií a partnerov - investorov, a nie ako uvádzal žalovaný, že predmetom citovanej zmluvy mal byť len nákup fotovoltaických článkov a technológií a partnerov - investorov v oblasti výroby a distribúcie fotovoltaických článkov v PP v F., resp. na území SR. Z uvedeného vyplývalo, že žalobca v rámci predmetu zmluvy o obchodnom zastúpení vyhľadával obchodných partnerov pre nákup fotovoltaických článkov a príslušných technológií, čím jednoznačne prišlo k naplneniu zmluvy. Obe čínske firmy, Y., ponúkali na predaj fotovoltaické články a príslušné výrobné technológie. Bolo právom žalovaného, či od uvedených firiem nakúpi fotovoltaické články alebo si ich nechá poskladať do fotovoltaických panelov, alebo či pôjde s čínskym partnerom do inej spolupráce. Súd prvej inštancie mal v spore preukázané, že žalobca si splnil svoju časť záväzku, keď pre žalovaného vyhľadal obchodného partnera pre nákup fotovoltaických článkov a príslušných výrobných technológií a žalovaný si od tohto partnera vybral už hotové fotovoltaické panely. Súd poukázal na ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka, s ohľadom na ktoré bolo treba zmluvu posúdiť a vykladať podľa úmyslu konajúcich strán a ten bol zrejmý z mailovej komunikácie predchádzajúcej dňu 29.03.2009, kedy bola uzavretá zmluva o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci medzi žalobcom a žalovaným. Iniciátorom a predkladateľom uvedenej zmluvy bol žalovaný, čo mal súd tiež preukázané z mailovej komunikácie zo dňa 2.4.2007, 11.2.2009, 16.2.2009 a 24.3.2009. Z mailovej komunikácie zo dňa 11.2.2009 vyplývalo, že žalobca navrhol do predmetnej zmluvy doplniť aj oblasť solárnej energetiky, preto bolo potrebné správanie žalovaného subsumovať pod ustanovenia § 266 ods. 3 a ods. 4 Obchodného zákonníka. Z uvedeného súčasne vyplývalo, že ak žalovaný bol toho názoru, že žalobca porušuje zmluvu alebo koná v rozpore s ňou, mohol ho kedykoľvek vyzvať, aby konal v súlade so zmluvou. Žalobca bol totiž povinný postupovať v súlade s čl. 4 bod 2 písm. c) bod ii. zmluvy o obchodnom zastúpení.

3. V spore žalovaný namietal neplatnosť celej zmluvy podľa § 270 ods. 1 Obchodného zákonníka. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka provízia za sprostredkovanie nebola podstatnou časťou zmluvy. Z toho vyplývalo, že ak zmluva neobsahovala dohodu o výške provízie, tak obchodný zástupca mal nárok na províziu, ktorá zodpovedala zvyklostiam v mieste výkonu činnosti obchodného zástupcu v príslušnom odbore činnosti a s prihliadnutím na druh uzatváraného obchodu. V čl. 5 zmluvy bola hodnota provízie vyjadrená vo vzájomne dohodnutom rozpätí 3 - 5 %, pričom bolo naznačené, že provízia bude posudzovaná individuálne. Z uvedeného však nevyplývalo, že provízia nebola dohodnutá vôbec. Dôležité bolo, aby si strany uvedomili požiadavku nepochybnosti prejavenej úmyslu a zabezpečili ju v dostatočnej miere a to nielen v záujme právnej istoty, ale i v záujme vylúčenia dôkaznej núdze. Takýto úmysel vyplýval z mailu zo dňa 24.3.2009, v ktorom žalovaný ubezpečuje žalobcu, že „na stretnutie prinesie originály zmlúv, aby mali istotu o serióznej spolupráci.“ Vzhľadom na uvedené súd ustálil, že žalovaný nemal úmysel podpísať zmluvu s odkladacou podmienkou jej platnosti, pokiaľ sa vyhotoví príloha o provízií k tejto zmluve a to z dôvodu, že žalovaný hneď po podpísaní zmluvy využíval služby obchodného zástupcu, t. j. žalobcu, a to dňa 30.3.2009 účasťou na čínskej misii. Uzatvorenie dodatku o provízií tak nemalo charakter odkladacej podmienky, nakoľko ak by zmluva o obchodnom zastúpení mala nadobudnúť platnosť až po uzatvorení takéhoto dodatku, žalovaný by nevyužíval služby obchodného zástupcu, t. j. žalobcu, resp. by jeho služby chcel využívať až po uzatvorení takéhoto dodatku, ktorý by znamenal platnosť celej zmluvy. Uvedené súčasne vyplývalo z mailovej komunikácie, keď žalovaný dával žalobcovi pokyny a usmernenia v jednaniach s čínskymi partnermi a to i bez toho, aby bol takýto dodatok k zmluve uzavretý. Súd ďalej poukázal na mail od pána E. pre pána L., v ktorom žalovaný vyzval žalobcu, aby zaslal faktúru so splatnosťou 14 dní, aby vedeli promptne zaplatiť províziu. Zo všetkých vyššie uvedených skutočností tak súdu prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že pred podpisom zmluvy o obchodnom zastúpení ale aj po podpise, neuzavretie dodatku nemalo vplyv na platnosť zmluvy o obchodnom zastúpení.

4. Súd prvej inštancie sa zaoberal dôkaznou situáciou, na ktorú poukázal odvolací súd v uznesení č. k. 4Cob/161/2016-1110. Pokiaľ išlo o znalecký posudok, ten bol vypracovaný znalcom Ing. B. z odboru energetiky, odvetvie tepelné energetické zariadenia, ktorý však len poukázal na technický rozdiel medzi

pojmy fotovoltaický článok a fotovoltaický panel, kde použil ako zdroj informácií internet. Pokiaľ išlo o posúdenie právnej rozdielnosti pojmov s ohľadom na § 266 ods. 1 a ods. 3 Obchodného zákonníka, k tomuto sa znalec nemohol vyjadrovať. Súd prvej inštancie sa tiež zaoberal námietkou žalovaného o neplatnosti zmluvy podľa § 270 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom súd prvej inštancie podrobným štúdiom zmluvy dospel k záveru, že predmetom zmluvy bolo zo strany žalobcu ako obchodného zástupcu vyvíjať činnosť pre žalovaného smerujúcu k vyhľadávaniu obchodných partnerov pre nákup fotovoltaických článkov a príslušných výrobných technológií a partnerov - investorov v oblasti výroby a distribúcie fotovoltaických článkov v PP v F., resp. na území SR a nie len nákup fotovoltaických článkov alebo dokonca panelov. S poukazom na § 270 ods. 1 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie uviedol, že zákon dáva zmluvným stranám dve možnosti, a to že sa zmluvné strany dohodnú, že nedosiahnutie dohody o určitej nepodstatnej časti zmluvy nebude mať vplyv na platnosť uzavretej zmluvy, t. z. že ak sa dohoda nedosiahla, resp. strany dohodu písomne neuzavrú, nemá to vplyv na platnosť zmluvy, zmluva je platná, ako keby strany nezamýšľali dodatočne dopĺňať obsah zmluvy. Zákon takéto riešenie podmieňoval tým, že úmysel strán nepodmienit platnosť zmluvy dodatočnou dohodou bude daný nepochybne najavo pred uzavretím zmluvy, čo súdu prvej inštancie vyplývalo z toho, že zmluva bola uzavretá dňa 29.3.2009 a prvé stretnutie sa odohralo hneď dňa 30.3.2009. S ohľadom na výpoveď svedka G.. Š. C. súd prvej inštancie uviedol, že nebolo dokazovaním preukázané, že tvrdenie tohto svedka, že pán L. bol prítomný ako tlmočník, bolo pravdivé. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“).

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 11. júna 2019, č. k. 4Cob/7/2019-1555 zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu. Druhým výrokom zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/38/2012-296 zo dňa 3.4.2012 o nariadení predbežného opatrenia. Posledným výrokom žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. Odvolací súd na nariadenom pojednávaní podľa § 385 ods. 1 C. s. p., pretože bolo potrebné doplniť a zopakovať dokazovanie, spor prejednal podľa § 379 - § 385 C. s. p., a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného bolo dôvodné. Odvolací súd tak ako súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzavreli zmluvu o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci s podpisom dňa 29.3.2009, čo sporné nebolo. Sporné však bolo, či predmet zmluvy bol splnený tak, ako bol uvedený v čl. 3 ods. 1 zmluvy a či žalobcovi vznikol nárok na províziu 70.000,- Eur. Žalobca nárok na províziu odvíjal od toho, že pre žalovaného vyhľadal obchodného partnera z Číny na nákup fotovoltaických panelov a príslušných výrobných technológií a to spoločnosť Y., ktorá žalovanému dodala fotovoltaické panely a príslušné výrobné technológie na výstavbu fotovoltaickej elektrárne v O.. Žalobca ako jediný dôkaz predložil e-mailovú korešpondenciu s konateľom žalovaného D.. Š. E., poukazujúc na to, že D.. Š. E. mu v týchto e-mailech ďakoval za informácie o príchode delegácie čínskych podnikateľov do Bratislavy dňa 30.3.2009, na ktorej bola i spoločnosť Y.Y. Žalovaný tvrdil, že žalobca nesplnil predmet zmluvy, nakoľko firmu Y., od ktorej žalovaný skutočne nakúpil všetky potrebné komponenty na výstavbu fotovoltaickej elektrárne v O.h, si žalovaný vyhľadal sám a to tak, že E. - Slovenská agentúra pre rozvoj investícií a obchodu Bratislava, zaslala žalovanému písomnú prihlášku (č. l. 330 súdneho spisu) na konferenciu s názvom „Slovensko - čínske obchodné fórum“, ktorá sa konala dňa 30.3.2009 v Bratislave. Nebolo sporné, že konateľ žalobcu a konatelia žalovaného sa uvedenej konferencie zúčastnili. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva bola uzavretá dňa 29.3.2009, hoci žalovaný tvrdil, že bola uzavretá dňa 31.3.2009. Vzhľadom k tomu, že tento dátum podpisu nemal význam pre posudzovanie toho, či bola zmluva splnená, odvolací súd nevykonal ďalšie dokazovanie na zistenie toho, či bola zmluva podpísaná až 31.3.2009. Ďalej odvolací súd k preukázaniu rozdielu medzi solárnym článkom a solárnym panelom uviedol, že tento rozdiel by mal vplyv na rozhodnutie vo veci vtedy, ak by žalobca preukázal, že pre žalovaného vyhľadal obchodného partnera na nákup fotovoltaických článkov, fotovoltaických panelov a príslušných výrobných technológií, ktorí by boli obchodnými partnermi, investormi v Priemyselnom parku v F.. Firma Y. nebola partnerom ani investorom v Priemyselnom parku v F., pretože táto firma dodala solárne panely a príslušné technológie nie do Priemyselného parku v F., alebo na území Slovenskej republiky nie ako investor, ale ako

dodávateľ solárnych panelov a príslušných výrobných technológií pre výstavbu solárnej elektrárne v O.. Firma Y. nebola investorom, ale dodávateľom. To, že žalobca mal zabezpečiť pre žalovaného investorov, vyplývalo z predmetu zmluvy. Súčasne bola v zmluve dohodnutá provízia v rozpätí od 3-5 %, pričom táto provízia sa mala odvíjať od hodnoty projektu, resp. z hodnoty jednotlivých kontraktov a nárok na províziu mal vzniknúť žalobcovi až obdržaním úhrad platieb za sprostredkované obchody na účet spoločnosti žalovaného. Z uvedeného teda vyplývalo, že nárok na províziu mal vzniknúť až momentom obdržania úhrady platieb na účet spoločnosti žalovaného, avšak na účet žalovaného od spoločnosti Y. nedošli žiadne platby, práve naopak, žalovaný platil firme Y. za dodávku všetkých komponentov na výstavbu solárnej elektrárne v O.. Žalobca teda nepreukázal, že žalovaný obdržal od čínskych partnerov akékoľvek platby, ktoré by tak boli základom pre výpočet provízie.

7. Odvolací súd preto považoval za dôvodné tvrdenie žalovaného, že nárok na províziu tak ako bol koncipovaný v zmluve bol nejasný, pretože z neho nevyplývalo, z čoho sa uvedený nárok odvíjal, t. j. z akého základu. V konaní bolo tiež nesporné, že súčasťou zmluvy nebola príloha, ktorá by odstránila nedostatok dohody o výške provízie, teda základu, z ktorého by vznikol nárok žalobcovi na províziu. Hoci z ustanovenia § 659 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplývalo, že obchodný zástupca má nárok na províziu aj bez dojednania výšky v zmluve a to nárok na províziu v primeranej výške zodpovedajúcej zvyklostiam v danom odbore činnosti, neznamenalo to, že bez určenia základu bolo možné základ pre určenie provízie vypočítať z akéhokoľvek ľubovoľne obchodným zástupcom zvoleného základu. V spore žalobca vypočítal základ provízie z hodnoty celej elektrárne, ktorú žalovaný postavil z dodávok solárnych komponentov od firmy Y. Takýto základ však zo zmluvy nevyplýval. Uvedené závery boli tak podstatné pre posúdenie toho, či žalobca vykonal pre žalovaného činnosť obchodného zástupcu podľa zmluvy z 29.3.2009, teda či to bol práve žalobca, ktorý žalovanému „obstarať príležitosť“ na uzatvorenie zmluvy s firmou EO..“

8. Nebolo sporné, že Zmluva o obchodnom zastúpení a vzájomnej pomoci bola uzatvorená v čase konania konferencie poriadanej E., z jej textu vyplývalo, že bola uzavretá dňa 29.3.2009, teda deň pred konaním konferencie. Z výpovedí štatutárnych zástupcov žalobcu C.. G. L. a žalovaného C. L. na odvolacom pojednávaní dňa 11.6.2019 vyplývalo, že obaja konatelia sa s firmou Y. prvýkrát skontaktovali na tejto konferencii dňa 30.3.2009. Z uvedeného tak vyplývalo, že ak sa konateľ žalobcu prvýkrát o firme Y. dozvedel až na uvedenej konferencii, nemohol naplniť predmet zmluvy zo dňa 29.3.2009 a vyhľadať pre žalovaného firmu Y. Aj tá skutočnosť, že firma EO. bola jedna z viacerých čínskych firiem, ktoré prišli na uvedenú konferenciu, svedčí o tom, že firmu Y. žalobca pre žalovaného nevyhľadal, pretože bola jednou z viacerých firiem, ktoré prišli do Bratislavy. Aj samotný dátum uzatvorenia uvedenej zmluvy, t. j. 29.3.2009, a čas konania konferencie, t. j. 30.3.2009, svedčali o tom, že za jeden deň žalobca nemohol vyhľadať pre žalovaného firmu Y., ktorá následne uzavrela so žalovaným zmluvu na výstavbu solárnej elektrárne v O.. Konateľ žalobcu na dotaz odvolacieho súdu nevedel uviesť a preukázať, kedy prvýkrát oznámil žalovanému názov firmy Y. a sám potvrdil, že sa o tejto firme dozvedel až na konferencii poriadanej E. Znamená to, že v deň uzatvorenia zmluvy už čínske obchodné firmy, ktoré sa zúčastnili na konferencii boli minimálne na ceste do Bratislavy, ak nie už priamo v Bratislave. Odvolací súd poukázal na email z 19.3.2009, ktorým sa žalovaný prihlásil u pani E. na konferenciu. To znamenalo, že ešte pred uzatvorením zmluvy dňa 29.3.2009 sa už 19.3.2009 prihlásil na uvedenú konferenciu. Žalovaný v čase prihlášky na konferenciu ešte nemal uzavretú zmluvu so žalobcom.

9. Odvolací súd k emailovej komunikácii medzi žalobcom a žalovaným, ktorou žalobca preukazoval, že vyhľadal pre žalovaného obchodného partnera uviedol, že táto komunikácia sporná nebola. Podstatným však z množstva emailov bol ten, v ktorom konateľ žalovaného D.. Š.F. E. ďakoval konateľovi žalobcu C.. L. za správu o podnikateľskej misii a uviedol, že rokuje o účasti na tejto misii a dotazoval sa C.. L., či bude v čase konania konferencie na Slovensku, pretože žalovaný by rád využil jeho služby. Odvolací súd uviedol, že len samotné poďakovanie za správu o podnikateľskej misii nemohlo byť bez ďalších dôkazov dôkazom o splnení predmetnej zmluvy, ak druhý konateľ žalovaného C. L. uviedol, že na takéto poďakovanie nebol dôvod, a že išlo len o slušnosť. Navyše uvedený email bol z obdobia pred uzatvorením zmluvy. Odvolací súd poukázal na email zo dňa 24.3.2009, v ktorom žalovaný žiadal žalobcu na tlmočenie na predmetnej konferencii. Z uvedeného tak vyplývalo, že žalovaný mal záujem o

služby tlmočenia konateľa žalobcu na uvedenej konferencii. Nemal teda záujem na vyhľadávaní čínskych firiem, pretože čínske firmy sa mali konferencii zúčastniť. Z ďalšieho emailu zo dňa 9.7.2009, teda v čase po predmetnej konferencii vyplývalo, že konateľ žalobcu sa snažil vyvíjať činnosť obchodného zástupcu tak, aby žalovaný mal možnosť vytvoriť spoločný podnik s firmou Y, prípadne s firmou J. a to tak, ako bol uvedený v čl. III. bod 6 a čl. V ods. 1 zmluvy. V konaní však bolo preukázané, že takýto spoločný podnik žalovaný neuzatvoril, ani nebolo preukázané, že akákoľvek čínska firma mala záujem uzatvoriť so žalovaným takýto spoločný podnik, resp. investovať peňažné prostriedky v oblasti výroby a distribúcie fotovoltarických článkov v Priemyselnom parku v F. alebo na území SR a teda, že žalobca splnil predmet zmluvy aj po konaní predmetnej konferencie. Hoci žalobca tvrdil, že rokoval s viacerými obchodnými partnermi v Číne aj s firmou E., zo žiadnej emailovej komunikácie nevyplývalo, aby žalobca oznámil žalovanému, že konkrétna čínska firma mala záujem uzatvoriť spoločný podnik so žalovaným a taktiež nepredložil dôkaz o konkrétnej čínskej firme, s ktorou by žalovanému umožnil uzatvoriť obchod. Samotná účasť firiem Y. na predmetnej konferencii neznamenala splnenie zmluvy zo strany žalobcu, resp. obstaranie príležitosti pre žalovaného uzatvoriť s ním zmluvu na dodávky solárnych článkov a príslušných výrobných technológií v Priemyselnom parku F., alebo na území SR. Odvolací súd k splneniu samotnej zmluvy ako celku dodáva, že na odvolacom pojednávaní dňa 11.6.2019 konateľ žalobcu C.. L. uviedol, že ak na základe predmetnej zmluvy mal vyvíjať žalobca činnosť obchodného zástupcu aj v oblasti dodávky agrominerálnych hnojív A. do Číny pre čínskych obchodných partnerov, že zmluva v tejto časti nebola zrealizovaná, pretože nebol na čínskom trhu záujem o tieto minerálne hnojivá. Odvolací súd na záver zhrnul, že uplatnená pohľadávka žalobcu nebola dôvodná, pretože žalobca nepreukázal, že vyhľadal obchodného partnera Y., alebo ďalšieho obchodného partnera na konferencii poriadanej E.. Taktiež preto, že firma Y. ani iná čínska firma neuzatvorila so žalovaným spoločný podnik na výrobu solárnych článkov a príslušných výrobných technológií v Priemyselnom parku v F., alebo na území SR. Odvolací súd preto podľa § 388 C. s. p., zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Súčasne zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania podľa § 396 ods. 2 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

10. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako i podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Podľa názoru dovolateľa nesprávnosť napadnutého rozhodnutia spočívala v nesprávnom právnom hodnotení dôkazov a nesprávnom právnom posúdení skutkového stavu.

11. Úvodom dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil podstatu veci a skutkové zistenia. Poukázal na to, že odvolací súd v prvom zrušujúcom uznesení zo dňa 24.1.2014 č. k. 4Cob/147/2013-734 uviedol, že súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie a že právny nárok žalobcu bol preukázaný. Požadoval len doplnenie dokazovania a v ďalšom konaní sa neobjavili ďalšie skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opačné právne hodnotenie žalobou uplatneného nároku, čím podľa dovolateľa odvolací súd vyriešil právnu otázku nároku žalobcu protichodne. Keďže odvolací súd považoval nárok žalobcu za preukázaný, nemohol žalobca uvádzať žiadne ďalšie dôvody pre odôvodnenie svojho nároku, navrhnúť ďalšie dôkazy, čím mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd súčasne zúžil charakter zmluvy a nezohľadnil celý komplex aktivít žalobcu. Odvolací súd v napadnutom rozsudku nesprávne hodnotil dôkazy, pričom právna otázka spočívajúca v hodnotení dôkazov predložených žalobcom nebola vôbec riešená v odôvodnení napadnutého rozsudku. Dovolateľ poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, čím malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/23/2007, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „Zmluva o obchodnom zastúpení zakladá záväzok

obchodného zástupcu (žalovaného) sústavne vyvíjať sprostredkovateľskú činnosť samostatne a jeho odmena je celkom závislá na úspešnom výsledku činnosti. V tom spočíva podnikateľská povaha obchodného zástupcu. ... Obchodný zástupca je nezávislý podnikateľ. Predmetom záväzku obchodného zástupcu je predovšetkým sprostredkovanie uzavretia určitého druhu zmlúv. Odbornosť obchodného zástupcu pri jeho činnosti spočíva predovšetkým v jeho schopnosti posúdiť, či sú u osôb, s ktorými nadviazal obchodné kontakty predpoklady, že svoje záväzky zo zmlúv, ktoré s nimi uzavrie v zastúpení zastúpeného, alebo ktoré s nimi následne uzavrie priamo zastúpený, riadne splnia. Za svoju činnosť je platený prostredníctvom provízie. Pre dojednanie výšky provízie, resp. spôsobu jej určenia poskytuje Obchodný zákonník zmluvným stranám voľnosť. Obchodnému zástupcovi vzniká nárok na províziu za uskutočnenie činnosti, na ktoré sa v zmluve zaviazal a pri splnení dohodnutých podmienok.“ Z uvedeného tak vyplývajú základné prvky zmluvy o obchodnom zastúpení. Dovolateľ mal za to, že ako výhradný obchodný zástupca si riadne a účinne splnil svoje úlohy a povinnosti zo zmluvy zo dňa 29.3.2009. Uvedeným tak mala byť naplnená podmienka podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Tiež poukázal na to, že v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu absentuje vyriešenie právnej otázky exkluzivity, resp. výhradného obchodného zastúpenia a ich vplyv na práva a povinnosti zmluvných strán. Tiež nebola riešená právna otázka, čo všetko zahŕňa pojem vyhľadanie obchodného partnera, čím bola naplnená podmienka podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

12. Dovolateľ rozčlenil dovolanie na 9 bodov v poradí od A. po I. s názvom: A. Genéza prípadu, B. Obchodné zastúpenie vo vzťahu k čínskej firme Y., splnenie predmetu zmluvy, C. Obchodného zastúpenie vo vzťahu k čínskej firme Y., vyhľadanie čínskeho obchodného partnera, D. Obchodné zastúpenie vo vzťahu k čínskej firme Y., exkluzivita, E. Charakter zmluvy o obchodnom zastúpení a vzájomnej spolupráci a „obstaranie príležitosti“, F. Zhodnotenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.6.2019 sp. zn. 4Cob/7/2019, G. Rozpory rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.6.2019 sp. zn. 4Cob/7/2019 v porovnaní s ostatnými predchádzajúcimi rozhodnutiami, H. Dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) C. s. p.: Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, I. Dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) C. s. p.: Rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená.

13. Vzhľadom na rozsiahlosť podaného dovolania, dovolací súd konštatuje, že v časti A. dovolateľ poukázal na dlhú spoluprácu so žalovaným. V rámci uvedenej genézy poukázal aj na rozsiahlu e - mailovú komunikáciu so žalovaným, ktorá bola obsahom spisu a aj predmetom posúdenia veci súdmi nižších inštancií. Dovolací súd sa s ohľadom na predmet sporu oboznámil s rozsiahlym spisovým materiálom. V ďalších častiach dovolania, body B. až G., dovolateľ poukazuje na obsah rozhodnutí súdov nižších inštancií, a to najmä na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 24.1.2014, z ktorého vyvodzoval prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu s ohľadom na dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu majúci za to, že odvolací súd v danom prípade rozhodol „absurdne protichodne“, keď v prvom zrušujúcom uznesení považoval nárok žalobcu za preukázaný a dovolaním napadnutom rozsudku zamietol žalobu žalobcu. S ohľadom na obsah vyššie uvedených rozhodnutí a vykonávanie dokazovania žalobca tvrdil existenciu vady dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p., ktorú videl v tom, že 1. odvolací súd na pojednávaní dňa 11.6.2019 ústne odôvodnil rozsudok inak, ako to vyplývalo z písomného vyhotovenia rozsudku (a to ohľadom zdôvodnenia exkluzivity), 2. odvolací súd pri svojom rozhodovaní dňa 11.6.2019 vychádzal zo skutkového stavu, ktorý však nevyplýval z dokazovania, 3. odvolací súd sa nevysporiadal s niektorými dôkazmi, 4. odvolací súd nesprávne aplikoval zásadu neúplnej apelácie a porušil zásadu koncentrácie konania, 5. odvolací súd nedostatočne, miestami zmätočne odôvodnil svoje rozhodnutie, 6. v rozhodnutiach krajského súdu sú rozporuplné, protichodné a zmätočné zmeny názorov pri rozhodovaní dňa 14.1.2014 a dňa 11.6.2019, a to napriek tomu, že neprišlo k podstatnej zmene v dokazovaní, 7. právny vzťah medzi stranami sporu nikdy nebol posúdený ako výhradné obchodného zastúpenie, 8. v odôvodnení rozsudku absentovalo právne zdôvodnenie nároku, t. j. uvedenie konkrétnych paragrafov a ich aplikácia a vysvetlenie na daný právny vzťah, 9. odvolací súd sa nevysporiadal s následnou nespornou a nerozporovanou činnosťou žalobcu

ako obchodného zástupcu, 10. odvolací súd rozhodol rozsudkom v neprospech žalovaného na základe iných vecí a okolností, ako to uvádzal v „skorších“ zrušujúcich uzneseniach, 11. odvolací súd na poslednom pojednávaní prekvapivo konal aj o otázkach, ktoré neboli uvedené v pokynoch skoršieho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 14.3.2017 - napríklad o exkluzivite, tlmočníctve a pod., 12. žalobca nebol oboznámený na základe čoho a na základe akého postupu konal odvolací súd pri svojom rozhodovaní, čo bolo pre neho naozaj podstatné, a prečo niektoré podstatné veci uvedené v uznesení zo dňa 14.3.2017 vôbec neboli vyriešené, či odôvodnené v jeho neskoršom rozhodnutí zo dňa 11.6.2019, 13. odvolací súd rozsudkom zo dňa 11.6.2019 rozhodol arbitrárne, selektívne a nevychádzal zo skutkových zistení, resp. na skutkový stav zle interpretoval ustanovenia o výhradnom zastúpení.

14. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p., dovolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom hodnotení dôkazov a nesprávnom právnom posúdení skutkového stavu. Dovolateľ uviedol, že sprostredkovateľské zmluvy tak ako i zmluvy o obchodnom zastúpení môžu byť uzavreté ako exkluzívne, kde zastúpený môže uzatvárať sprostredkované zmluvy výlučne prostredníctvom obchodného zástupcu, resp. výlučne v spolupráci s obchodným zástupcom. Uvedené bolo možné podľa dovolateľa subsumovať aj pod dovolací dôvod podľa § 421 písm. a) C. s. p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - v danom prípade zaužívanej (nespochybňovanej) podnikateľskej praxe. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie sp. zn. 4Obo/23/2007, v ktorom najvyšší súd potvrdil princíp obsiahnutý v Obchodnom zákonníku a to, že „obchodnému zástupcovi vzniká nárok na províziu za uskutočnenie činnosti, na ktorú sa v zmluve zaviazal a pri splnení dohodnutých podmienok.“ Nakoľko však podľa dovolateľa nebolo možné v tejto oblasti dohľadať ďalšiu judikatúru, bolo možné túto situáciu subsumovať aj pod dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Vyriešenie otázky exkluzivity by malo pozitívny právny vplyv na oblasť sprostredkovateľských zmlúv ako i zmlúv o obchodnom zastúpení. S ohľadom na uzavretie zmluvy o obchodnom zastúpení s doložkou exkluzivity v prospech obchodného zástupcu, keď vzhľadom na činnosť obchodného zástupcu prišlo k osobnému kontaktu žalovaného s treťou osobou, rokovanie s treťou osobou sa uskutočnilo na podnikateľskej misii na výslovnú žiadosť zastúpeného a v čase platnosti a účinnosti zmluvy o obchodnom zastúpení s doložkou exkluzivity uzavrel žalovaný s treťou osobou zamýšľaný obchod, tak žalobcovi ako obchodnému zástupcovi vznikol nárok na províziu, pretože sa na neho vzťahuje exkluzivita. Podľa dovolateľa mal odvolací súd posúdiť právny vzťah podľa § 665 a § 666 Obchodného zákonníka a v súlade s doložkou exkluzivity uvedenej v čl. VI. bod 1 zmluvy. Vzhľadom k tomu, že žalobca v spore preukázal, že vykonával činnosť podľa zmluvy, prináležala mu odmena.

15. Za významnú považoval dovolateľ aj otázku súvisiacu s vyhľadaním obchodného partnera, v ktorej nebolo možné dohľadať relevantnú judikatúru. Za vyhľadanie obchodného partnera totiž podľa dovolateľa nebolo možné považovať situáciu, ak sa zastúpený sám prihlásil na podnikateľskú misiu, keď túto informáciu mal od obchodného zástupcu, t. j. žalobcu, ktorý vedel, že na uvedenej misii budú vhodní obchodní partneri pre žalobcu a preto žalobcu nabádal, aby sa uvedenej misii zúčastnil. Uvedenú právnu otázku mal odvolací súd podľa § 654 ods. 1, § 653, § 655 ods. 1, § 652 ods. 1, § 656, § 658 ods. 1 a § 660 Obchodného zákonníka. Odvolací súd sa s uvedenými hmotnoprávnymi ustanoveniami neoboznámil.

16. Za významnú právnu otázku považoval dovolateľ otázku súvisiacu s obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy pre zastúpeného, v ktorej oblasti nebolo možné dohľadať relevantnú judikatúru. V prípade sprostredkovateľských zmlúv však podľa dovolateľa existuje obdobná judikatúra, od ktorej sa však odvolací súd odklonil a to s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/24/2009. Opätovne poukázal dovolateľ na to, že ak v zmysle zmluvy žalobca informoval žalovaného o podnikateľskej misii, na ktorú sa žalovaný prihlásil, a kde prišlo k stretnutiu s treťou osobou spoločne s obchodným zástupcom, t. j. žalobcom, a žalovaný, ako zastúpený, nikdy neupozornil žalobcu, že by ten konal v rozpore so zmluvou a žalovaný uzavrel zamýšľaný obchod s treťou osobou, tak obchodný zástupca mal nárok na províziu, pretože obstaral pre žalovaného možnosť na uzavretie zmluvy. Obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy tak nebolo len strohé vyhľadanie tretej osoby, ale aj ďalšia činnosť obchodného zástupcu, t. j. žalobcu, ktorej výsledkom bolo vytvorenie vhodných podmienok pre

uzavretie zamýšľanej zmluvy medzi žalovaným a treťou osobou. Obstaranie príležitosti pre zastúpeného uzavrieť obchod nespočívalo iba v informácii, že sa bude konať podnikateľská misia, ale išlo o celý komplex čiastkových úkonov, mnohých rokovaní, ktorých výsledkom bola príležitosť na uzavretie kontraktu s treťou osobou. Z ustanovenia § 652 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že sa jedná o obstaranie príležitosti uzatvárať zmluvu, ktorú žalobca v danom prípade naplnil. Dovolateľ opätovne poukázal na to, že odvolací súd mal vec právne posúdiť podľa § 654 ods. 1, § 653, § 655 ods. 1, § 652 ods. 1, § 658 ods. 1 a § 660 Obchodného zákonníka. S uvedenými hmotnoprávnymi ustanoveniami sa však odvolací súd nevysporiadal. Odvolací súd mal dohodnutú exkluzivitu posúdiť tak, ako to bolo bežné aj pri exkluzívnych sprostredkovateľských zmluvách v realitnej oblasti, kde takéto doložky boli bežné. Správne právne posúdenie bolo podľa dovolateľa to, že zastúpený, teda žalovaný, bol povinný realizovať predmet zmluvy výlučne prostredníctvom obchodného zástupcu, t. j. žalobcu, tak, ako to bolo dohodnuté v zmluve. Stačilo, aby sa odvolací súd riadil ustanovením § 665 a § 666 Obchodného zákonníka, kde kľúčovým slovom pre vyjadrenie vzťahu medzi zastúpeným a zástupcom bola súčinnosť. A súčinnosť žalobcu v danom prípade bola nespochybniteľná, dokázateľná a preskúmateľná. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolateľ záverom navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

17. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 9.1.2020 a mal za to, že rozsudok ani samotné konanie neobsahuje vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p. Poukázal na to, že žalobca v priebehu celého konania nenamietal žiadne pochybenia súdu a ani nesprávny procesný postup. Súčasne žalobca v dovolaní neuviedol v čom vada podľa § 420 písm. f) C. s. p. spočívala, teda neodôvodnil akým konkrétnym nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Žalovaný uviedol, že z obsahu dovolania vyplývalo, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými zisteniami a závermi odvolacieho súdu, ako i odôvodnením rozsudku, avšak relevantne neuviedol konkrétny nesprávny procesný postup. Nespokojnosť žalobcu s rozsudkom odvolacieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p. S ohľadom na uvedené žalovaný poukázal na rozsiahlu judikatúru najvyššieho súdu ako i Európskeho súdu pre ľudské práva. Ďalej žalovaný uviedol, že ani v priebehu pojednávania na odvolacom súde dňa 11.6.2019 žalobca nenamietal nesprávny procesný postup. S poukazom na vyjadrenia dovolateľa, že odvolací súd vo svojom „skoršom zrušujúcom rozhodnutí“ považoval nárok žalobcu za preukázaný, žalovaný uviedol, že toto tvrdenie sa nezakladalo na pravde. Rovnako považoval žalovaný za absurdné tvrdenie žalobcu, že nemohol uvádzať ďalšie dôvody pre odôvodnenie svojho nároku a nemohol predkladať dôkazy. Žalovaný sa nestotožnil ani s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd rozhodol prekvapivo. Navyše uviedol, že prekvapivosť rozhodnutia v žiadnom prípade nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. K tvrdeniam dovolateľa k skoršiemu zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu č. k. 4Cob/147/2013-734, v ktorom mal odvolací súd považovať nárok žalobcu za preukázaný a následne v spore rozhodol opačne, žalovaný poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej „Pre odvolací súd totiž nevyplýva z § 226 Občianskeho súdneho poriadku jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť. Potvrdzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval. Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom.“ Bez ohľadu na uvedené však žalovaný tvrdil, že odvolací súd v danom prípade ani nezmenil svoj skorší právny názor. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) žalovaný uviedol, že dovolateľ musí presne uviesť, ktorý konkrétny judikát nerešpektoval odvolací súd. Uvedené však žalobca v dovolaní neuviedol. Poukázal len na rozhodnutie najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/23/2007, ktoré však len inými slovami hovorí o tom, čo je explicitne uvedené v zákone. Tým nepreukázal žalobca dovolací dôvod podľa citovaného zákonného ustanovenia. Skutočnosť, že odvolací súd neposúdil vec tak, ako si to prijal žalobca neznamená založenie uvedeného dovolacieho dôvodu. Dovolateľ sa len nestotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci odvolacím súdom a z dovolania nebolo zrejmé, akú

konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu mal žalobca na mysli. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. žalovaný uviedol, že odvolací súd v rozsudku jasne uviedol, že právne posúdenie veci sa týkalo záväzkovo právneho vzťahu zo zmluvy o obchodnom zastúpení ako celku, teda nepochybne i otázky výhradného obchodného zastúpenia podľa § 665 a § 666 Obchodného zákonníka. Žalovaný mal za to, že uvedený dovolací dôvod nebolo možné uplatniť, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia otázky výhradného obchodného zastúpenia, t. j. exkluzivity, ako to tvrdil žalobca. Rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia toho, či žalobca naplnil nejaký predmet zmluvy zo dňa 29.3.2009, a to konkrétne vo vzťahu k spoločnosti Y.. Tiež poukázal na to, že sám žalobca potvrdil, že nevykonával pre žalovaného činnosť obchodného zástupcu a nenaplnil tak predmet zmluvy zo dňa 29.3.2009. Súčasne otázka výhradného obchodného zastúpenia už bola v minulosti v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, napr. sp. zn. 5Obdo/12/2013, sp. zn. 2Obdo/20/2013, sp. zn. 2Obdo/2/2012. Záverom žalovaný poukázal na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Žalobca sa tak podaným dovolaním snažil umelo dosiahnuť nariadenie opätovného prejednávania veci, jej posúdenie a nové rozhodnutie, čo bolo v príkrom rozpore s inštitútom dovolania. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

18. Dovolateľ sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného k dovolaniu a to podaním zo dňa 5.2.2020 a poukázal na to, že zásadné vady sa týkali vždy len odvolacieho konania, pričom na tieto vady žalobca viac krát poukazoval. Určite nešlo len o izolovanú vadu, ako sa to snažil predostrieť žalovaný. Hoci súd prvej inštancie pristupoval k veci precízne, odvolací súd ignoroval preukázanú a písomne zdokumentovanú nepretržitú viacročnú participáciu žalobcu ako obchodného zástupcu na obchodných záujmoch žalovaného. Odvolací súd ďalej ignoroval niektoré zásadné skutkové zistenia, udelenú exkluzivitu, právne otázky ohľadom vyhľadania obchodného partnera, obstarania príležitosti a pod. Odvolací súd paradoxne označil celú komunikáciu strán sporu ako jediný dôkaz, ktorý nič nedokazoval. Žalovaný sa snažil navodiť dojem, že žalobca namieta len skutkové zistenia, čo však nebolo pravdou, a odkázal na obsah podaného dovolania. Žalobca opätovne uviedol, že v dovolaní presne poukázal na to, kde boli porušené jeho procesné práva. Súhlasil s tvrdením žalovaného, že sa snažil o nové rozhodnutie, avšak z dôvodu, že hrubým spôsobom boli porušené jeho práva, súčasne však napádal zmätočnosť, nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. Hoci po doplnení dokazovania súdom prvej inštancie v inštrukciách odvolacieho súdu sa nič nové nepreukázalo, odvolací súd nepredvídane zmenil názor a rozhodol v neprospech žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že bolo pravdou, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky výhradného obchodného zastúpenia, avšak to len preto, že odvolací súd si túto otázku vôbec nevšimol a ignoroval ju, pričom ústne odôvodnil svoje rozhodnutie inak ako sa to objavilo v písomnom vyhotovení rozsudku. Žalovaný v podanom vyjadrení taktiež polemizoval, či bol naplnený predmet zmluvy zo dňa 29.3.2009, hoci jej naplnenie bolo jasne zdokumentované desiatkami listinných dôkazov, e-mailov a iných podkladov. K tvrdeniam žalobcu, že sa o firme Y. prvý krát dozvedel až na konferencii poriadanej SARIOM žalobca uviedol, že tomu tak nebolo a poukázal na to, že to bol práve on, kto dal žalovanému informáciu o tejto čínskej firme. Aj preto žalobca nabádal žalovaného, aby sa uvedenej konferencii zúčastnil. K rozhodnutiam predloženým žalovaným, ktoré sa mali týkať riešenia otázky výhradného obchodného zastúpenia žalobca poukázal na to, že jedno nebolo možné dohľadať, jedno sa týkalo iných skutkových zistení a jedno nebolo obsahom právnej vety, jedno bolo odmietnuté. Záverom žalobca opätovne navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), a ktorá bola zastúpená advokátom, včas, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

20. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

21. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., resp. § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

22. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p., je prípustná.

23. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. V dovolaní žalobca uviedol 11 dôvodov, ktorými podľa neho došlo k porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý proces a to že odvolací súd písomne odôvodnil rozsudok inak ako ústne, vychádzal zo skutkového stavu inak, ako vyplýval z vykonaného dokazovania, nevysporiadal sa s niektorými dôkazmi, nesprávne aplikoval zásadu neúplnej apelácie a porušil zásadu koncentrácie konania, nedostatočne až zmätočne odôvodnil dovolaním napadnuté rozhodnutie, v rozhodnutiach odvolacieho súdu, ktorými najprv zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a následne ho zmenil sa podľa dovolateľa objavujú protichodné zmeny názorov pri rozhodovaní, právny vzťah medzi stranami nikdy nebol posúdený ako výhradné obchodné zastúpenie, v odôvodnení absentovalo právne zdôvodnenie rozhodnutia, odvolací súd sa nevysporiadal s nespornou a nerozporovanou činnosťou žalobcu ako obchodného zástupcu, odvolací súd rozhodol v neprospech žalobcu na základe iných vecí a okolností, ako to uvádzal v skorších zrušujúcich rozhodnutiach, odvolací súd prekvapivo na poslednom pojednávaní konal o otázkach, ktoré neboli uvedené v pokynoch skoršieho rozhodnutia zo dňa 14. marca 2017, žalobca nebol oboznámený na základe čoho a na základe akého postupu konal odvolací súd, čím rozhodol arbitrárne.

25. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

26. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

28. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

29. Dovolateľ namietal vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho opodstatnenosť, resp. vyjadril svoju všeobecnú nespokojnosť s vecným posúdením nároku žalobcu. Vzhľadom na dovolateľom uvedený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., a s poukazom na povinnosť vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uvedením, v čom spočíva uvedená vada a teda nesprávny procesný postup, dovolací súd uvádza, že dovolateľ nevymedzil dovolanie uvedeným spôsobom. Z obsahu dovolania totiž nevyplývalo, akým konkrétnym procesným postupom odvolací súd dovolateľovi znemožnil realizáciu jeho procesných práv.

30. S ohľadom na uvedené dovolací súd dopĺňa, že pokiaľ dovolateľ súdom vytyka nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo 85/2010, 2Cdo 29/2011, 3Cdo 268/2012, 3Cdo 108/2016, 2Cdo 130/2011, 5Cdo 244/2011, 6Cdo 185/2011, 7Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

31. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Uvedené nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

32. K dovolacej argumentácii týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu z titulu zmluvy o obchodnom zastúpení dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3Cdo 53/2011, 4Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014).

33. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

35. K tvrdeniam žalobcu o protichodných zmenách názorov pri rozhodovaní odvolacieho súdu dňa 14.1.2014 a dňa 11.6.2019 dovolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR vyjadrenú i v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 95/2020, v ktorom uviedol, že „pre odvolací súd nevyplýva z § 391 ods. 2 C. s. p., jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28Cdo 3342/2007). Obdobne Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22Cdo 1349/2006 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom.“ Ďalej dovolací súd poukazuje na iné rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 513/2013, v ktorom uviedol, že „Aj v prípade, že by okresný súd skutočne nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu podľa § 226 OSP, nebolo by možné uzavrieť, že tým bolo sťažovateľovi znemožnené využiť jeho oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci (vrátane dokazovania), predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázku, či využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky. Inými slovami, nerešpektovanie § 226 OSP súdom prvého stupňa nespadá do aplikačného rozsahu základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Preto aj v prípade, že by odvolací súd následne takúto vadu prvostupňového rozsudku neopravil, nemožno uvažovať o porušení základného práva na rovnosť účastníkov konania. Takýmto postupom totiž krajský súd nestavia jedného účastníka konania do ústavne neakceptovateľnej podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom toho istého sporového konania. Neznemožňuje mu realizáciu procesných úkonov, ktorými účastník konania môže ovplyvniť priebeh konania, ako aj jeho výsledok.“

36. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) C. s. p. a uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a to s ohľadom na nesprávne právne hodnotenie dôkazov a nesprávne právne posúdenie skutkového stavu, keď tvrdil, že v otázke exkluzivity a výhradného obchodného zastúpenia je ustálená podnikateľská prax, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť. Súčasne však uviedol, že keďže nebolo možné dohľadať v uvedenej oblasti relevantnú literatúru, bolo možné túto situáciu subsumovať pod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Dovolateľ tvrdil, že ak sporové strany uzavreli zmluvu podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka, mali dohodnutú doložku exkluzivity, k prvému kontaktu s treťou osobou prišlo spoločne s obchodným zástupcom (t. j. žalobcom) a zastúpeným (t. j. žalovaným) a to v čase platnosti zmluvy, tak žalobca ako obchodný zástupca mal nárok na províziu. Podľa názoru dovolateľa mal odvolací súd posúdiť právny vzťah strán sporu podľa § 665 a § 666 Obchodného zákonníka. Žalovaný mal teda realizovať svoj kontakt s firmou Y. výhradne cez žalobcu a keďže bolo preukázané, že žalobca činnosť vykonával, prináležala mu odmena. Za významnú považoval dovolateľ aj právnu otázku súvisiacu s vyhľadáním obchodného partnera podľa zmluvy o obchodnom zastúpení, v ktorej oblasti nebolo možné dohľadať relevantnú judikatúru. Dovolateľ tvrdil, že za vyhľadanie obchodného partnera

totiž nebolo možné považovať situáciu, ak sa žalovaný ako zastúpený sám prihlásil na podnikateľskú misiu, na ktorej bol jeho obchodný partner, pričom informáciu o misii získal zastúpený, t. j. žalovaný, od žalobcu, ktorý vedel o tom, že na misii budú potenciálni partneri žalovaného. Dovolateľ poukázal na ustanovenia § 654 ods. 1, § 653, § 655 ods. 1, § 652 ods. 1, § 656, § 658 ods. 1 a § 660 Obchodného zákonníka, s ktorými sa odvolací súd nevysporiadal. Dovolateľ záverom prikladal význam aj právnej otázke súvisiacej s obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy pre zastúpeného, v ktorej nebolo možné dohľadať relevantnú judikatúru. Tvrdil, že obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy nebolo len strohé vyhľadanie tretej osoby, ale aj ďalšia činnosť obchodného zástupcu, ktorej výsledkom bolo vytvorenie vhodných podmienok pre uzatvorenie zamýšľanej zmluvy. Obstaranie príležitosti tak nespočívalo iba v jednorázovej informácii, že sa bude konať podnikateľská misia, ale išlo o celý komplex čiastkových úkonov, ktorých výsledkom bola príležitosť na uzavretie kontraktu s tretou osobou.

37. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

38. Dovolateľ subsumoval ním položené otázky pod dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., keď sa podľa jeho názoru mal odvolací súd pri ich riešení odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, následne však uviedol, že v uvedených situáciách nebolo možné dohľadať relevantnú literatúru a preto uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keď ním nastolené otázky dosiaľ neboli ešte dovolacím súdom vyriešené. Vzhľadom na uvedené dovolací súd pristúpil k skúmaniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

39. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné atribúty.

40. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

41. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.), tak je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017). C. s. p. v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1

písm. b) C. s. p.

42. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

43. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

44. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že dovolateľ za otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, považoval oblasť exkluzivity a výhradného obchodného zastúpenia, otázku súvisiacu s vyhľadáním obchodného partnera a otázku súvisiacu s obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy. S ohľadom na uvedené otázky tak dovolateľ uviedol zákonné ustanovenia, pod ktoré mal podľa jeho názoru odvolací súd subsumovať zistený skutkový stav, čím tak odôvodnil svoj nárok na províziu.

45. Z obsahu dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že nebol naplnený predmet zmluvy, pretože firma Y., od ktorej žalovaný nakúpil solárne panely a postavil elektrárňu, nebola partnerom a ani investorom v Priemyselnom parku v TA., resp. na území SR, ako to vyplývalo zo zmluvy. Súčasne základ pre výpočet provízie, ktorý si žalobca určil z hodnoty žalovaným postavenej elektrárne, nevyplýval zo zmluvy. Ďalej odvolací súd dospel k záveru, že žalobca mal podľa § 661 Obchodného zákonníka obstarat príležitosť pre žalovaného, aby mohol uzatvoriť obchod, avšak z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nemohol vyhľadať pre žalovaného firmu Y.. S poukazom na uvedené tak dovolací súd konštatuje, že vymedzené otázky sa týkali skutkových zistení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu ako i hodnotenia ním predložených dôkazov súdom prvej inštancie ako i odvolacím súdom. Dovolateľ nesúhlasil so závermi súdov, že v spore neuniesol dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, pričom mal za to, že z emailovej komunikácie medzi stranami sporu jednoznačne vyplývalo, že žalobca naplnil predmet zmluvy. Nesprávne právne posúdenie uvedených otázok malo podľa žalobcu spočívať v tom, že súdy nevyhodnotili ním predložené dôkazy podľa vôle žalobcu, v dôsledku ktorej skutočnosti bol žalobca v spore neúspešný. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd konštatuje, že uvedené dovolateľom nastolené otázky nie sú otázkami právnymi, zameranými na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia) ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Vymedzené otázky predstavujú skutkové (a nie právne) otázky, ktoré tak nemôžu založiť prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci.

46. Dovolací súd konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017), zotrváva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

47. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nebola daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

48. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

49. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.